

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. februára 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Vnenčákovou, Čučmianska dlhá 7, Rožňava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Rožňava č. k. Pv 159/17/8808-9 zo 4. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE]
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2017 doručená [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresnej prokuratúry Rožňava (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 159/17/8808-9 zo 4. augusta 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je občianskym združením zapísaným v registri občianskych združení s potvrdenou činnosťou vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekciou verejnej správy, ktorému bola potvrdená činnosť 13. augusta 1990. Predmetom činnosti sťažovateľa je poskytovanie pohrebnej podpory pozostalým po členoch sťažovateľa.

Uznesením povereného príslušníka Policajného zboru v Rožňave pod ČVS: ORP-134/RV-RV-2017 z 30. júna 2017 (ďalej len „uznesenie povereného príslušníka Policajného zboru“) bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) a ods. 4 Trestného poriadku trestné stíhanie, ktoré bolo začaté 7. marca 2017 pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, ako je uvedený v tomto uznesení, zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Keďže podľa jeho názoru je uznesenie povereného príslušníka Policajného zboru nezákonné a nedôvodné, podal proti nemu sťažnosť, ktorú takto odôvodnil: *«Zo strany povereného príslušníka PZ neboli vykonané žiadne dôkazy, ktorými by bola preukázaná subjektívna stránka trestného činu.*

Poverenému príslušníkovi PZ sťažovateľ doručil podanie zo dňa 03. 04. 2017, v ktorom uviedol dôkazy, ktoré by náležite preukázali subjektívnu vedomosť podozrivých osôb o legitimité ich konania. Poverený príslušník PZ sa s navrhnutými dôkazmi nezaoberal a nijako nezdôvodnil takéto svoje konanie.

Sťažovateľ sa snažil v predmetnom trestnom konaní predloženými dôkazmi preukázať, že podozrivé osoby nikdy v minulosti nenadobudli subjektívnu vedomosť o tom, že sú oprávnenými osobami na konanie za sťažovateľa. Podozrivé osoby sa úmyselným konaním s využitím omylu snažia zmocniť majetku sťažovateľa a využívajú všetky možné prostriedky, ako predkladanie antidatovaných zápisníc, nepodpísaných potvrdení a prezentujú sa potvrdeniami neexistujúcich osôb. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal

aj na tú skutočnosť, že v súčasnosti je vedené ďalšie trestné konania na OOP v Košiciach v ktorom sa OČTK zaoberajú Zmluvou o nájme nebytových priestoroch zo dňa 1. 9. 2016 pre potreby dodávky elektrickej energie, ktorá bola vyrobená a podpísaná podozrivými osobami podpísaná za štatutára sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a ďalšie iné skutočnosti.“

Okresná prokuratúra však sťažnosť sťažovateľa napadnutým uznesením zamietla ako nedôvodnú.

Sťažovateľ zastáva názor, že prokurátor okresnej prokuratúry sa nijako zvlášť nezaoberal postupom povereného príslušníka Policajného zboru. Vo svojom uznesení «vyňal z kontextu podanej sťažnosti tvrdenia, ktorých „pozliepaním“ sa priklonil na stranu podozrivých osôb.

To, že právna zástupkyňa sťažovateľa poukázala na to, že nebolo preverené, kým a akým spôsobom boli poverené jednotlivé osoby podozrivých na príslušné úkony v priestoroch sťažovateľa, v súvislosti s čím, dala do pozornosti tú skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] je radovým členom združenia od 1. 9. 2016 a ukončené v januári 2017, čím dala na vedomie OČTK, že táto osoba nebola kompetentná poveriť podozrivé osoby na vykonanie údajného auditu a to v zmysle platných stanov sťažovateľa. Okresný prokurátor na základe skutkových okolností v čase činu uviedol, že na základe poverenie [REDAKOVANÉ] vydaného [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] č. 001/2017 zo dňa 03. 03. 2017 a na základe rozhodnutia č. 003/2017 zo dňa 03. 03. 2017 bola v sídle sťažovateľa zo strany menovaných osôb uskutočnená snaha dostať sa do priestorov združenia v záujme získania príslušných účtovných daňových dokladov za účelom vykonania auditu. Zamestnanci sťažovateľa boli zo strany podozrivých osôb požiadaný o súčinnosť, avšak túto neposkytli, čo malo za následok, že poverené osoby v spoločnosti ďalších dvoch osôb prekonalí prekážku – signalizačné zariadenie, ako aj uzamykací mechanizmus vstupných brán, čo sťažovateľ vyčíslil na škodu vo výške 1 034,49 Eur.

Okresný prokurátor sa v závere uznesenia odvoláva na rozhodnutie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6 C/162/2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/38/2017 a uvádza že predmetné civilné konanie právoplatne rozhodnuté nebolo, z čoho vyvodil, že absentuje subjektívna stránka spáchaného trestného činu. Pričom

podotkol, že majetok sťažovateľa bol poškodený pri snahe týchto osôb získať dokumenty sťažovateľa pre výkon finančnej kontroly – auditu.».

Podľa názoru sťažovateľa prokurátor okresnej prokuratúry pri odvolaní sa na už označené rozhodnutia civilných súdov nesprávne vyhodnotil vykonateľnosť daných rozhodnutí, obdobne ako ich nesprávne vyhodnotil aj poverený príslušník Policajného zboru a taktiež aj orgány činné v trestnom konaní v iných trestných veciach. Je presvedčený, že právna otázka vykonateľnosti uznesenia o neodkladnom opatrení je podstatná pre určenie subjektívnej stránky podozrivých osôb bez ohľadu na to, že tieto konali na základe poverenia osoby, ktorej bolo v čase spáchania skutku prikázané zdržať sa konania v mene štatutárnych orgánov sťažovateľa na základe uvedených uznesení.

Podľa jeho názoru sa orgány činné v trestnom konaní mohli z dôvodu posúdenia vykonateľnosti uznesenia o neodkladnom opatrení obrátiť s podaním výkladu na príslušný súd, *„avšak bez riadneho posúdenia otázky vykonateľnosti, ktorú si nesprávne zodpovedali, rozhodli v závere o zastavení trestného stíhania a zamietnutí sťažnosti“.*

Sťažovateľ uvádza, že 7. apríla 2017 predložil do vyšetrovacieho spisu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne návrh z 3. apríla 2017 na zmenu právnej kvalifikácie skutku, v ktorom sa k uzneseniu Okresného súdu Rožňava sp. zn. 6 C 162/2016 o neodkladnom opatrení v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 38/2017 *„zrozumiteľne vyjadril a s prihliadnutím na právnu úpravu vykonateľnosti uznesení uviedol, že vykonateľnosť neodkladného opatrenia, ktorým sa mali osoby [REDAKOVANÉ] a spol. zdržať všetkých úkonov v mene sťažovateľa trvala od 16. 12. 2017 do 22. 03. 2017 a opätovne vykonateľné od 04. 05. 2017“.* Uvádza, že prokurátor okresnej prokuratúry mal v čase vydania napadnutého uznesenia vedomosť o vykonateľnosti uznesenia o neodkladnom opatrení a bez akéhokoľvek odôvodnenia túto skutočnosť pri rozhodovaní o sťažnosti obišiel, a dokonca uviedol, že v rámci civilného konania právoplatne rozhodnuté nebolo, *„čo nemá žiaden dopad na vylúčenie subjektívnej stránky podozrivých osôb, nakoľko tieto konali na základe nelegálneho poverenia v kontexte s vykonateľným neodkladným opatrením“.*

Podľa jeho názoru mu tak bolo postupom orgánov činných v trestnom konaní znemožnené domáhať sa náhrady škody v civilnom súdnom konaní, „*nakoľko právo na náhradu škody je bezprostredne späté s priebehom trestného konania, ktoré bolo zastavené ešte v časti pred vznesením obvinenia konkrétnej osobe napriek tomu, že sťažovateľ všetkými dostupnými prostriedkami preukazoval subjektívnu stránku páchatel'ov a táto bola jednoznačná na základe vykonateľného neodkladného opatrenia, čím si sťažovateľ reálne nemá voči komu náhradu škody uplatňovať*“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Rožňava č. k. Pv 159/17/8808-9 zo dňa 04. 08. 2017 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresnej prokuratúry Rožňava č. k. Pv 159/17/8808-9 zo dňa 04. 08. 2017 sa zrušuje a vec sa Okresnej prokuratúre Rožňava vracia na ďalšie konanie.

3. Okresná prokuratúra Rožňava je povinná do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľke vo výške 4.000,- € (slovom päťtisíc eur) na účet právnej zástupkyne sťažovateľa.

4. Okresná prokuratúra Rožňava je povinná uhradiť sťažovateľke trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne.“

Predseda druhého senátu (v čase doručenia sťažnosti, pozn.) konajúceho vo veci sťažnosti sťažovateľa sudca Ladislav Orosz prípisom zo 16. októbra 2017 oznámil predsedníčke ústavného súdu skutočnosti, ktoré by mohli zakladať dôvody na jeho vylúčenie z prerokúvania a rozhodovania predmetnej veci v súlade s § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa čl. IV bodu 1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2017 do 28. februára 2018 (ďalej len „rozvrh práce ústavného súdu“) o vylúčení sudcu pri rozhodovaní v senáte podľa § 28 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhoduje tretí senát, ak ide o sudcov druhého senátu.

Uznesením sp. zn. III. ÚS 688/2017 zo 7. novembra 2017 bol sudca ústavného súdu Ladislav Orosz vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 1887/2017.

Podľa čl. III bodu 1 písm. b) rozvrhu práce ústavného súdu v znení Dodatku č. 2 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2017 do 28. februára 2018 z 20. decembra 2017, ktorý nadobudol účinnosť 21. decembra 2017, v spojení s čl. II bodom 4 rozvrhu práce v znení Dodatku č. 2 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2017 do 28. februára 2018 z 20. decembra 2017 predsedu štvrtého senátu sudcu Ladislava Orosza zastupuje predsedníčka tretieho senátu, ktorou je sudkyňa Jana Baricová.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (vzhľadom na to, že sťažovateľ namieta porušenie označeného práva rozhodnutím prokuratúry, mal zrejme v úmysle namietat len porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresnej prokuratúry.

K namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť podľa názoru sťažovateľa v podstate tým, že okresná prokuratúra zamietla jeho sťažnosť bez toho, aby dostatočne preskúmala všetky okolnosti prípadu, ktoré preukázateľne zakladali dôvod na vedenie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania sťažovateľom označeného trestného činu a prípadne aj na vznesenie obvinenia konkrétnym osobám. Uvedeným postupom okresnej prokuratúry bolo zároveň sťažovateľovi znemožnené domáhať sa náhrady škody v civilnom súdnom konaní,

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že ústavný súd ako nezávislý orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že v obdobných prípadoch, ako je aj vec sťažovateľa, už viackrát vyslovil právny názor, v zmysle ktorého právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00,

II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06). Uvedený článok ústavy garantuje ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Okresná prokuratúra napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru, ktorým bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) a ods. 4 Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Svoje rozhodnutie okresná prokuratúra odôvodnila takto: *«Vykonaným vyšetrovaním bolo zistené, že v dňoch 06. 03. 2017 a 07. 03. 2017, na základe mimoriadneho valného zhromaždenia [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted], uskutočneného dňa 19. 09. 2016 v [redacted], a na základe poverení vydaných [redacted] – [redacted] a [redacted], č. 001/2017 zo dňa 03. 03. 2017, a tiež na základe rozhodnutia vydaného, pod č. 003/2017 z toho istého dňa, upravujúceho právomoci pre výkon poverenia a priebeh finančnej kontroly – auditu, bola v sídle uvedeného združenia zo strany menovaných osôb uskutočnená snaha dostať sa do priestorov združenia v záujme získania príslušných účtovných a daňových dokladov. V tej súvislosti boli prítomné osoby – zástupcovia [redacted] – požiadané o súčinnosť, s tým, aby boli sprístupnené, pre účely vykonania auditu, tieto materiály. Vzhľadom k tomu, že k dohode ohľadom sprístupnenia objektu nedošlo, vyššie menované osoby v spoločnosti ďalších dvoch osôb prekonalí prekážku, t. j. signalizačné zariadenie, ako aj uzamykací mechanizmus vstupných brán, resp. vchodových dverí do objektu, pričom boli poškodené aj ďalšie veci z majetku [redacted] [redacted]. O poškodení tohto majetku združenie predložilo zoznam vzniknutých nákladov, ktoré v celkovom súčte činia výšku 1 034,49 €.*

Trestný čin – prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. z hľadiska zavinenia si vyžaduje úmysel. Pri násilnom vniknutí do domu, bytu, nebytového priestoru, ak vznikne na zariadení škoda, táto musí byť v príčinnej súvislosti s dôvodmi, pre ktoré páchatel do ich priestorov vnikne.

Ohľadom zavinenia je nutné dať do pozornosti rozhodnutia Okresného súdu Rožňava, sp. zn. 4 C/162/2016, a Krajského súdu Košice, sp. zn. 2 Co/38/2017, ktoré okrem iného sa zaoberajú otázkou legitimacy orgánov tohto združenia a tiež otázkou, ktoré osoby legitímne môžu konať za toto združenie. V danej veci doposiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo.

Vzhľadom k absencii predovšetkým subjektívnej stránky trestného činu, ktorú je možné odvodiť z tej skutočnosti, že nebolo preukázané, že by osoby poverené [REDAKOVANÉ] konali v snahe poškodiť veci z majetku [REDAKOVANÉ]. Majetok združenia bol poškodený pri snahe týchto osôb získať dokumenty združenia pre výkon finančnej kontroly, resp. auditu.

Z týchto dôvodov považujem rozhodnutie povereného príslušníka PZ za odôvodnené a v súlade so zákonom.

Týmto rozhodnutím nie sú dotknuté práva poškodeného na náhradu škody, nakoľko tie je možné si uplatniť v civilnom sporovom konaní.“

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na to, že ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok, a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Trestné právo je prostriedkom *ultima ratio*, čo znamená, že má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, prípadne sú zjavne nevhodné.

Ústavný súd v naznačenom smere a v nadväznosti na sťažovateľom prezentované námietky, ktoré v konečnom dôsledku súvisia s otázkou právneho posúdenia ním oznámených skutočností o trestnej činnosti orgánmi činnými v trestnom konaní, poznamenáva, že tak z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov väčšiny členských krajín Európskej únie možno vyvodíť, že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľ'a trestného činu (m. m. I. ÚS 68/2012).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry vrátane uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru konštatuje, že okresná prokuratúra sa v primeranom rozsahu zaoberala sťažnosťou sťažovateľ'a, ktorú podal proti uzneseniu povereného príslušníka, a o tejto riadne rozhodla, postupujúc pritom v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Právny názor, na ktorom je založené jej rozhodnutie (v spojení s uznesením povereného príslušníka Policajného zboru, pozn.), je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska udržateľný.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a obsahom sťažovateľ'om označeného základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, sťažnosť sťažovateľ'a preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Zároveň ústavný súd poznamenáva, že zastavenie trestného stíhania sťažovateľ'ovi nebráni, aby si spomínaný nárok na náhradu škody uplatnil v konaní pred inými na to príslušnými orgánmi, napr. v civilnom procese.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresnej prokuratúry ústavný súd uvádza, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014), preto je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je vôbec aplikovateľný v prípade, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené, prípadne odmietnuté bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, sťažnosť č. 29858/03). Z čl. 6 dohovoru rovnako nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (porovnaj Dziedzic proti Poľsku, sťažnosť č. 50428/99, rozhodnutie z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers proti Švédsku, sťažnosť č. 11826/85, rozsudok z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek proti Poľsku, sťažnosť č. 10675/02, rozsudok z 21. 9. 2004, bod 48).

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2018